ПЕРЕЦЬ

№ 20 (559). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1965

Село на нашій Україні

Ружична — село, розташоване на підвищеному правому березі річки Кудринки, біля шосейного шляху з Проскурова на Кам'янець-Подільський.
Ружична належала поміщикам Малиновським, потім біля 1831 року була перетворена на військове поселення, яке існувало аж до 60 років XIX ст.
За цей час частина населення була вивезена до Херсонської губернії для заселення вільних степових земель.

(Труди Подільського губернського історико-статистичного комітету. 1901 р.).

Ми, члени делегації Федерації студентів чорної Африки, під час перебування в СРСР за запрошенням КМО провели незабутній день у вашому колгоспі. Ми б дуже хотіли висловити нашу найпалкішу вдячність колгоспникам і поздоровити їх з тими блискучими досягненнями, яких вони домоглися і в праці і в зв'язку праці з культурою на користь людини, в найширшому розумінні цього слова. Спасибі!

Від делегації ДСАПФ.
Дагомея, Верхня Вольта, Малі, Камерун, Нігерія.
(З книги записів вражень музею колгоспу «Комунар», села Ружична, Хмельницького району, Хмельницької області. 1965 р.)

На моїх-таки очах, зі мною ж таки відбувається дивна метаморфоза. Я починаю блискавично втрачати власний професіоналізм. У мені агонізує фейлетоніст.

— Водогін у селі! І не просто на фермах, а в хатах колгоспників!

— У хатах? Ні, їх не назвеш хатами, бо це будинки, котеджі, а коли хочете висловитись з «шиком», — вілли!

— У колгоспному будинку культури висить така об'ява: «Працює дитяча студія балету. Провадиться набір учнів з 6—7—8—9—10 років. Додатково провадиться набір учасників у танцювальний колектив з 11 років»!

— У колгоспному дитсадку стоїть чудове піаніно, а в акваріумі плавають золоті рибки!

— Дитсадок працює цілий рік! А чистота! А порядок!

— Від колгоспних корів за кілометр пахне парним молоком!

— Село електрифіковане, радіофіковане, «телефіковане»! (Цікаво, чи є таке слово?)

— Колгоспні спортсмени беруть призи на всесоюзних змаганнях!

— Колгоспні стипендіати вчаться в інститутах!

— Колгоспна пшениця — як горох!

— Колгоспний горох — як вишні!

— Колгоспні вишні — як...

Але вишні мені порівняти ні з чим, бо зараз осінь і вже немає вишень. Залишається порівняти колгоспний ставок з морем...

Олекса Лук'янович Гуцалюк, Герой Соціалістичної Праці, голова колгоспу «Комунар» знизує плечима:

— Ставок — як ставок, яке там море. Три з гаком кілометри завдовжки та десь так біля кілометра завширшки. Рибка, правда, є...

І тут я помічаю, що Олексі Лук'яновичу страшенно набрид фонтан мого телячого захоплення, і він шукає делікатну форму, щоб його заткнути. І знаходить.

— Між іншим, Декрет про землю підписаний Володимиром Іллічем сорок вісім років тому...

Мені стає ніяково. Дійсно, чому я повинен дивуватися і захоплюватися тим, що вже стало звичним і буденним для хазяїв землі? Хіба мусить чи повинно бути інакше там, де люди вміють і люблять працювати і де голова колгоспу таки по-справжньому голова?

* * *

Ідемо ми з Олексою Лук'яновичем полями. Ідемо на ферми, ідемо на бурякові плантації. Золота осінь... Така осінь, якою вміє вона бути хіба що на Україні. Вже сама природа, саме повітря осіннє п'янке та запашне настроює на ліричний лад. Але лірика лірикою, а мені треба написати веселий (по змозі) і хороший (тим паче по змозі) репортаж про сучасне українське село. З чого ж його почати, від чого ж його відштовхнутися? І тут я відчув, що відштовхуватися, власне, немає від чого, бо дуже ми нудно пишемо про колгоспне село. В якомусь чисто споживальному плані, в якому найголовнішою художньою деталлю фігурує — «на сто га орної землі».

Гарні надої на сто га орної землі — хороше село, підгуляли надої — паняй фейлетона на голову колгоспу.

Ружична одне з тих сіл, до якого з такою міркою не підійдеш. Тут не треба лізти у бухгалтерські книги, перевіряючи прибутки від тваринництва чи городництва. Тут все назовні. Справді, як можуть йти справи у колгоспі, де для шмаркатих хлопчиськів та дівчисьок тримають за колгоспний рахунок вчителів музики і танців, а коли ті хлопчиська і дівчиська підростають, їх за колгоспний же таки рахунок посилають вчитися на лікарів та інженерів?

* * *

І разом з тим Ружична типове українське село. На ньому лежить печать справжньої української екзотики в найкращому розумінні цього слова. Кучеряві верби над замріяними поосінньому ставками, долинки, левадки, переперезані вузькими стежечками, лелеки на дахах.

Коли б воскресли сьогодні Нечуй-Левицький, Панас Мирний чи Коцюбинський, вони, стоячи де-небудь на горбочку, могли б описувати Ружичну, і вона була б на вигляд такою, як звикли ми бачити українське село в їхніх безсмертних творах: біленькі хатки в кучерявих садках. От-от з отієї крайньої хати молодий хлопець у вишиваній сорочці виведе коня напувать.

Так воно й сталося. З крайньої хати вийшов молодий хлопець. І він таки справді у вишиваній сорочці... Але на цьому класична спадщина закінчується, бо хлопець виводить за ворота не коня, а мотоцикл «Ява». А коли б ви, любі наші, шановні, воскреслі класики, підійшли трохи ближче, то ви побачили б, що хата у хлопця не під соломою, а під шифером, і не глиняна, а цегляна. Тільки ж побілена за традицією, бо це українська хата.

* * *

Ідемо, дивимось. І вже танцює на язиці оте зачовгане:

— У чому секрет успіху?

Олекса Лук'янович знизує плечима:

— Для вас це успіхи, а для нас тільки півуспіху. Ми вважаємо, що успіхи справжні всі попереду, бо хороше не має межі. Роботи вистачає. З весни на ставку робота закипить — Європу ж прийматимемо. З усієї Європи у Ружичну на змагання по греблі спортсмени з'їдуться. А секрет? Мабуть, що й немає ніякого секрету. Просто треба працювати і вірити. Знаєте, я не так вже й давно головою колгоспу працюю...

— Як? — виривається у мене. — Ви ж п'ятнадцять років керуєте колгоспом?

— Е-е, — сміється Олекса Лук'янович, — перші роки я себе просто за старшого сторожа вважав. Ночами на полях торбохватів ловив, а вранці ледарів будив, щоб ішли на роботу. І разом з комуністами села одне їм товк: «У кого крадеш? У себе ж крадеш. Вставай, працюй і будеш мати все, про що зараз і не мрієш». Повірили люди партійному слову. От вам і весь секрет. Та так повірили, що колишній торбохват сьогодні на дошці пошани, а вчорашній ледар інших виховує. А ви кажете—секрет.

* * *

Ще мені хотілося про наближення села до міста згадати. Але тут я згадав про скептиків. Скептик обов'язково писка розціпне і кине:

— Еге, Ружична, вона не типова. Вона й територіально до Хмельницького наближена!

Знаєш що, скептику, тоді поїдь у Ружичанку подивись. Правда, вона, може, теж не типова, бо там аж вісім Героїв Соціалістичної Праці.

Тоді їдь у Пирогівці. Це вже далеченько від Хмельницького. Там голова колгоспу Степан Антонович Мацишин взявся село за новим архітектурним планом перебудовувати. Та так, що найзапекліший уболівальник за старим українським селом не прискіпається, в селі жодного дерева не буде спиляно. Всі ставки і садки в архітектурний ансамбль вписалися. Пирогівці — село типове. І Степан Антонович — голова типовий. Він поки що не Герой, але я не даю гарантії, що скоро не стане ним.

І тоді, скептику, тобі залишиться згадати слова Володимира Маяковського: «Очень правильная эта наша Советская власть!»

Микола БІЛКУН,
спец. кор. Перця.

с. Ружична,
Хмельницької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

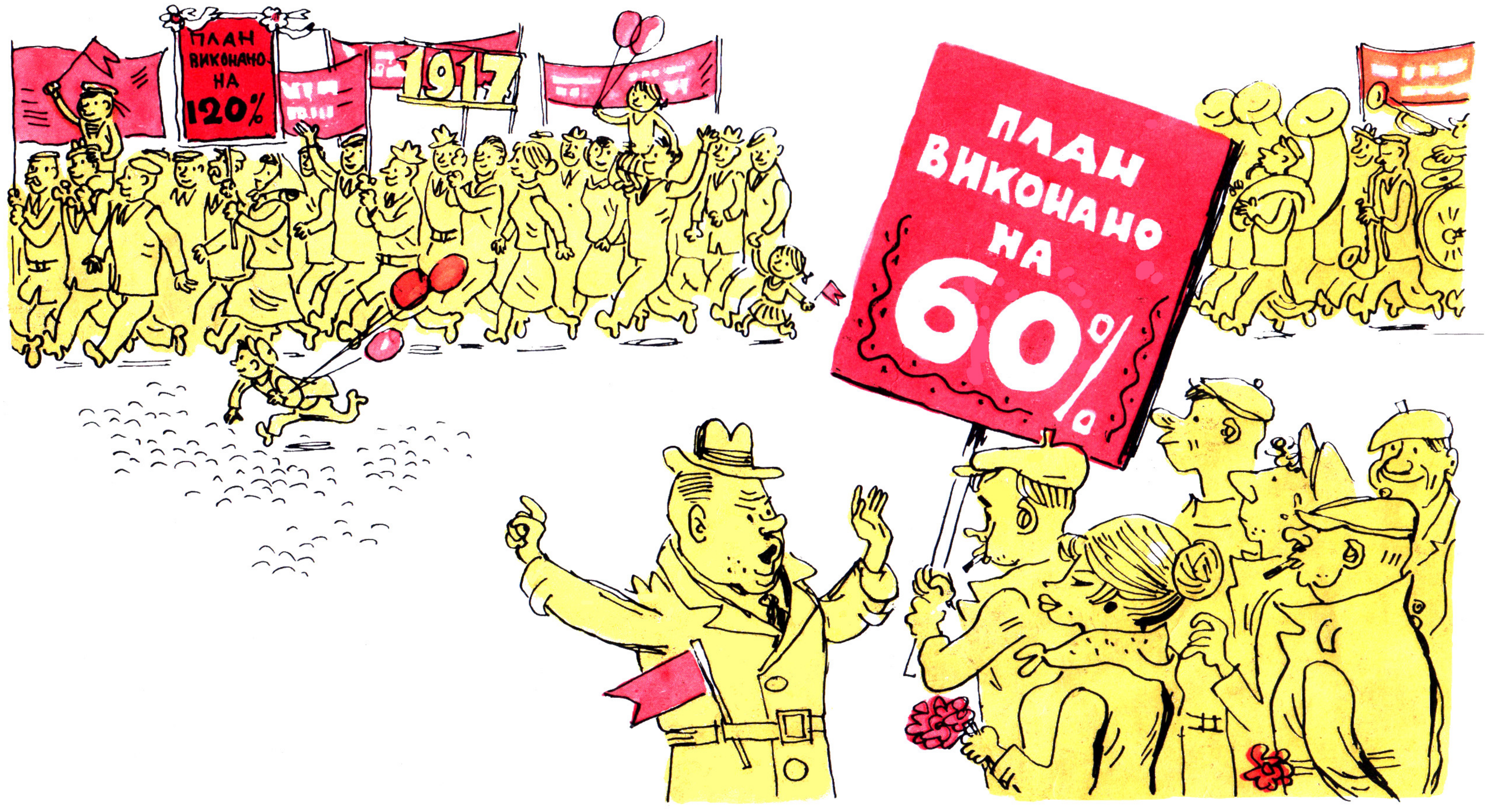

— За цією колоною ставати не будемо — вони нас скомпрометують!

Мал. БЕ-ША

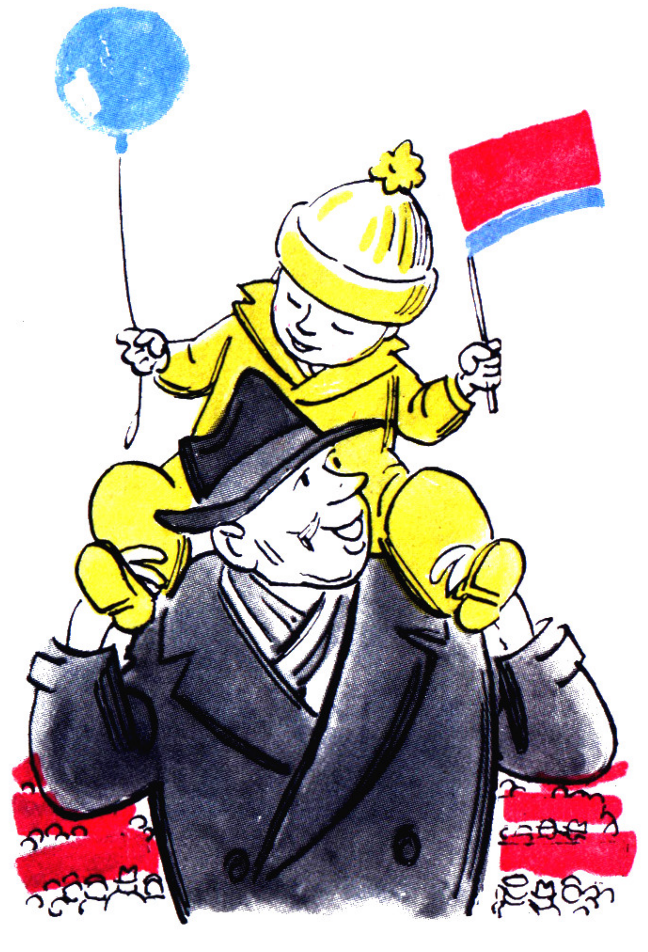

— Татку, я на хвилинку зійду, а ти кажи всім, що місце зайняте.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Винахідливий.

Вінегрет з Перцем

ЖІНКА-СТОМАТОЛОГ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Ти чому ж купив таку стару? У неї вже чотирьох зубів немає!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Чоловіче, а що ж ви будете на свята робити?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Громадянине, я за вами — бритися...

З ІСТОРІЇ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ САТИРИ (1905—1928 рр.)

АГРАРНЕ

Поміщик: — Чого це ти, мужичок, на одній нозі стоїш?
Селянин: — Та другу, бач, поставити нікуди: скрізь земелька вашої милості. Боюсь, ще за потраву судити будете.

Селяни: — Ну що? Привіз нам землю?
Депутат Державної Думи: — Скільки в Петербурзі дали, стільки й привіз.

— Государю! Вони вимагають вашої голови!
— Скажи їм, що в мене її ніколи не було.

ПСКОВ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1917 року

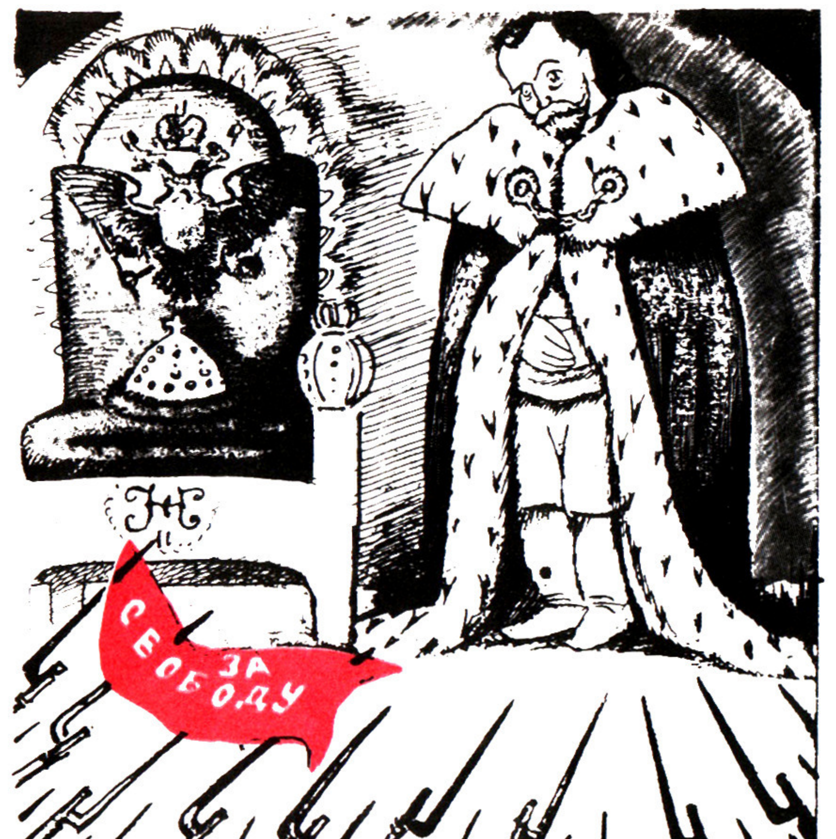

«...А тому визнали ми за благо зректися престолу Держави Російської...»

(З Маніфесту Миколи II).

Капіталіст: — «Чорт забирай — 11 років, а хлопець все ще росте й росте...»

— Є ще хто-небудь чи це останній?

Василь ІВАЩЕНКО

Про заморського туриста, в якого совість не чиста

З далекого закордоння
До нашого міста
Містер Булль прибув у гості
У ролі туриста.

Довго швендяв по бульварах,
Пригощався пивом.
Кінокамера на пузі —
З довгим об'єктивом.

Він його і тицьнув нишком
В дірку у паркані,

Хоч там тільки починалось
Будівництво бані.

Здивувався старий муляр
Отакому диву,
Й показав якусь там штуку
Тому об'єктиву.

Коли плівку проявили,
На туриста Булля
З усіх кадрів поглядала
Величезна дуля.

Мал. БЕ-ША

Мікрофон однієї «об'єктивної» радіостанції.

ВАШІНГТОН ЧЕРВОНІЄ

Сінгапур, як відомо, нещодавно відліпився від англійського неоколоніалістського зліпка, що називає себе Малайзією, і проголосив себе незалежним містом-державою.

Легко сказати: «відліпився»; але куди йому «прилипнути»?

У «вільному світі» вже так завелось, що кожну новостворену незалежну державу в Азії і Африці вважають «вакуумом», який обов'язково треба «заповнити», хоч там живуть мільйони людей. Так думають американські імперіалісти, яким уроїлось, що «доля» (вони цю «долю» називають «богом») присудила їм заповнювати нібито «порожні місця» відбулих колонізаторів.

Але сінгапурський прем'єр-міністр Лі Куан Ю «нетактовно» поставився до зухвалого дяді Сема. Він прилюдно заявив, що коли з Сінгапуру заберуться англійці (які поки що нікуди не збираються забиратись), то він буде співробітничати з австралійцями і новозеландцями, але ніколи не буде співробітничати з американцями, бо, крім того, що він уже мав з ними «діла», у США «відсутня глибина і розсудок або розуміння людських відносин». До цього він додав ще й таку «образу»: незалежність Сінгапуру, хоч недавно проголошена, це не якийсь «вакуум», але наслідок «400-річної історії». Іншими словами: в порівнянні до древньої цивілізації Сінгапуру історія дяді Сема дуже «коротка», він, фактично, — молокосос і не йому вчити сінгапурців.

Щодо «діл», які він мав з американцями, Лі Куан Ю виявив таке: агент американського ЦРУ намагався заповнити сінгапурський «вакуум» значно раніше — наприкінці 1960 року. Його було зловлено на гарячому при спробі підкупити сінгапурських службовців й арештовано. Уряд Сінгапуру надіслав урядові США ноту протесту.

У держдепартаменті США неабияк перелякались. Якщо скандальна афера стала б публічною, подумали там, то це насторожило б перед діяльністю американських шпигунів всі країни «вільного світу» — Англію, Францію, Західну Німеччину, Італію, Японію, Канаду, Бразілію та інших, де вони, ці шпигуни, звичайно, весь час підривно діють.

— Що ж робити? — дзвонили боси держдепартаменту босам шпигунського управління.— Отакий Ю взяв нас на кант!

Далі стане ясно, чому американські газети тепер називають Лі Куана Ю «великим балакуном», який нібито не минає ніякої нагоди, щоб не рекламувати на весь світ своє «я».

— Не турбуйтеся, — відповіли шпигуни з ЦРУ. — Ми справу залагодимо.

І справді, як виявив Ю, вони намагалися справу «залагодити». Не довго думаючи, американська шпигунська організація вдалася до «випробуваного засобу»: запропонувала особисто Лі Куану Ю та його партії народної акції хорошенький хабар — в сумі 3.300.000 доларів. Мовляв: «Хай заговорить всемогутній бог— долар!»

У Центральному розвідувальному управлінні навіть на хвилину не застановились над тим, що хтось з «демократів» їхнього «вільного світу» може відмовитись від такого гарненького хабара: долар за теорією ЦРУ перемагає все — патріотизм, честь, гідність!

Треба сказати, що в цьому (у підкупі) агенти ЦРУ мають досить величенький досвід — і в самих США, і в інших країнах «вільного світу».

Але сталось чудо-пречудо: Лі Куан Ю відмовився від хабара й поставив, з свого боку, іншу вимогу — хай США дадуть Сінгапурові економічну допомогу на таку суму.

Це було близько п'яти років тому. Не знати, з яких причин, але Лі Куан Ю мовчав. Лише нещодавно він виявив, що ЦРУ намагалося його підкупити за згадану суму доларів. Звичайно, скандал набрав всесвітнього розголосу.

— Що ж тепер робити? — запитали боси держдепартаменту шпигунів з ЦРУ.

— Абсолютно нічого, — відповіли шпигуни.— Все заперечити, як вигадку, яку Ю виссав з свого пальця.

Речник державного департаменту повідомив: у заяві сінгапурського прем'єр-міністра «немає ані крихітки правди». Іншими словами: Лі Куан Ю бреше.

— Дурні, дурні! — гнівно мимрив під носом Лі Куан Ю, скликавши кореспондентів на прес-конференцію. — Американці по-дурному заперечують незаперечне!

І показав кореспондентам листа, власноручно підписаного державним секретарем Діном Раском — «апологію» за діяльність американського шпигуна в Сінгапурі. Раск навіть обіцяв «покарати» цього шпигуна. (Можливо, його й покарали, але не за шпигунство, а за те, що дав себе зловити).

Аж тоді Вашінгтон почервонів, якщо така річ можлива. Інший речник державного департаменту заявив, що «інцидент справді мав місце», що Дін Раск справді склав «апологію», а заперечення було зроблено просто через «непоінформованість».

Отак, як кажуть, шило вийшло з мішка дяді Сема.

Тепер американські буржуазні органи стогнуть-плачуть: «В Азії з'явився ще один антиамериканський лідер».

Ой-йой!

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

Дмитро БІЛОУС

perec-ua.
perec-ua.

ХТО НА ЧЕРЗІ?

Коли Кронштадт уславивсь перемогою,
Здолавши ворогів Країни Рад,
Звучало грізною пересторогою:
— Ану, хто ще там хоче в Петроград?

Реваншем марила панота —
А тих прогнозів, пліток, версій! —
Що ж, суньтеся, кому охота,—
Хто на черзі?

Коли, сквитавшись з ворогами лютими,
Дев'яте травня святкував народ —
Москва для всіх промовила салютами:
— Ану, хто ще посуне в наш город?

Нікому кари не минути,
Як того суду у Нюрнберзі.
Кому там ще кортить? Ануте —
Хто на черзі?..

Не вбереже того ніяке сховище,
Хто недруг Батьківщині, а не друг.
Тягніть сміливо їх на посміховище —
І зайд, і дармоїдів, і хапуг...

А є таких ще — ой-ой-ой! —
Вони на черзі! Придивіться!
Боїться ж сміху навіть той,
Хто вже нічого не боїться!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК КОЛИСЬ ЖЕНИЛИСЬ

— Іване, Іване, — запитує одного парубка сусіда, — кажуть, що ти женитися надумав?
— Еге ж, — відповідає Йван.
— А наречена хоч гарна в тебе?
Шкребнув парубок чуприну й відповів:
— Та той... мати казали, що ніби й непогана.

Повідомив В. КРАВЧУК
з с. Крилів,
Гощанського району,
Ровенської області.

ЕКЗАМЕН В ПОЛІЦІЇ

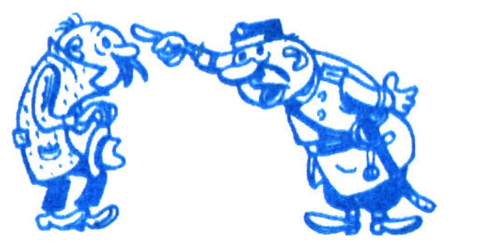

Коли в 1905 році перша російська революція захитала царський трон, уряд вирішив збільшити кількість поліцаїв. На оголошення про прийом до поліції з'явився один чоловік.
— Ну-с, — говорить начальник до прибулого, — покажи, на що ти здатний. Уяви, що це підозріла людина, — показав він на стовп. — Причепись до нього.
Той знизав плечима: стовп як стовп.
— Ех ти! Ану підійди ти і причепися до стовпа, — гукає начальник до старого поліцейського.
Той підійшов, зміряв хижим поглядом стовп від землі до верхівки, оглянув об'яви про продаж квартир, дроти і гучно почав:
— Вкоренився на твердому грунті, друзі тебе підтримують, квартирами гендлюєш, зв'язок з іншими містами тримаєш...
— Досить! — вигукнув начальник. Потім до прохача: — Бачиш, як треба? А ти не годишся працювати в поліції!

Повідомив А. М. БІДНИНА
з с. Висунськ,
Березнегуватського району,
Миколаївської області.

ТЕПЕР ЗРОЗУМІЛО

Дуже вже любили два куми за кухлем пива мандрувати в історичні хащі. І завжди сперечалися: хто більше знається на історичних питаннях. От і сьогодні:
— Ти скажи мені, — питає перший кум, — чому Кай Юлій Цезар, ідучи в бій, одягав червоний плащ?
Другий кум довго чухає потилицю, потім невпевнено відповідає:

— Ну, мабуть, щоб красиво було, ефектно.
— А от і ні. Юлій Цезар одягав червоного плаща, щоб, коли поранять, ніхто не помітив крові і щоб це не відбилося на моральному стані його воїнів.
Другий кум, трохи подумавши, засміявся.
— Що з тобою, куме?
— Тепер мені зрозуміло, чого американські радники у В'єтнамі ходять у жовтих штанях.

Повідомив
Л. Ф. СІМЕЙКО
з м. Верхнє,
Луганської області.

НА ПОЛІТИЧНІ ТЕМИ

Було це в старі часи. Зустрів на ярмарку селянин знайомого. Розговорились.
— Ох-ох-ох, — зітхнув один.
— Ах-ах-ах, — відповів другий.
— Не розмовлять на політичні теми! — гаркнув поліцейський, проходячи мимо.

Повідомив
В. О. ПРОЦЕНКО
з Миронівки,
Київської області.

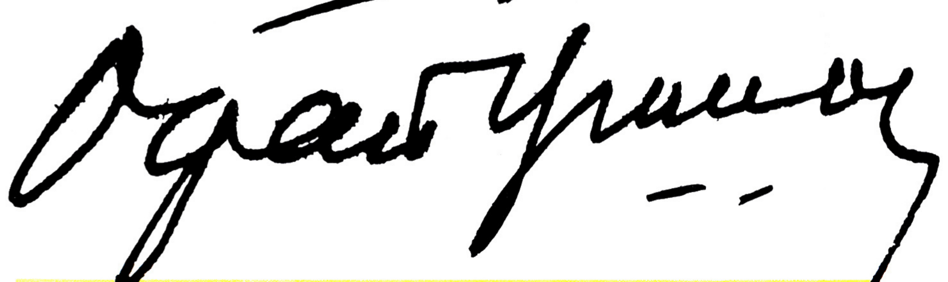

Любителі веселої літератури одержали сьомий том творів Остапа Вишні. Цим томом видавництво художньої літератури «Дніпро» завершило роботу по виданню семитомної літературної спадщини великого українського гумориста.

Семитомник Остапа Вишні — це значна подія у нашому культурному житті, це хороший, радісний подарунок читачам.

«Перець» друкує у цьому номері кілька фейлетонів О. Вишні, що увійшли до семитомника. Читайте та смійтеся собі на здоров'я.

perec-ua.
perec-ua.

СПРАВИ БОЖІ

(З натури)

Корсунівський піп почав дорого брати за треби. Корсунівчани почали свого попа саботувати й запросили сенецького — дешевшого. Корсунівський до сільради скаржитися. Побилися попи біля сільради. Насилу їх розмирили.

З допису до редакції.

— Батюшечко! Панахидку б мені відправити по чоловікові покійному. Якраз оце сорок день... Так прошу вас, батюшечко...
— Десять пудів, бабусю! Десять пудів — і панахидка!
— Дорого, батюшечко! Де ж таки я вам десять пудів наберу? Бідна я! Та й не вродило...
— Що ж будеш робити? Воно й за пуд можна відправити, так що ж то за панахида буде?.. Єрунда — не панахида...

. . . .

Занепокоїлись селяни.
— Що воно за піп?! Здирство! Останню шкуру здіймає!
— Товариші! Не ходіть до попа корсунівського! Дорогий! За ті гроші, що він бере, можна зразу в чотири царства небесних... До сенецького! Той дешевий!

. . . .

Біля сільради.
— Так що, товаришу, неправильно! Приход мій, а сенецький піп утручається... Одбиває паляниці... Прошу прийнять мєри... Бо я йому, во ім'я отця і сина і святого духа, їй-бо, ноги поперебиваю!
— Та не наша то справа!
— Ага, не ваша?!
— Так чого ж ти, ієреє, сукин ти сину, у мій приход?! Га?! Твоїх тобі мало?! У мене, може, за два тижні тільки одно дуба й урізало, а в тебе од самої різачки тільки четверо! Так тобі мало?! Мало тобі?!
— Слухайте, селяни мене ж просять... Самі...
— Селяни?! А подерж, матушко, рясу, я йому покажу селян! Будеш?! Будеш?! Будеш?!
— Ря-а-атуйте!
— Тепер «ря-атуйте»?! А як запричащать у чужу парафію — так тоді не «рятуйте»... У чаші, сукин ти сину, втоплю, як побачу! Я тебе навчу, як чужих причащати!

. . . .

Оце, я розумію, піп!
І правильно. Не лізь у чужу парафію!
Од такого попа до царства небесного за три хвилини вскочиш.
А ви ще не вірите попам! Таким попам та не вірить?!
А вони ж усі такі!

ПРО СВИНІ, ПРО ПОРОСЯТА, ПРО КОВБАСИ, ПРО КЕНДЮХ ТА ПРО РІЗНІ ДУЖЕ СМАЧНІ РЕЧІ

1. ЩО ТАКЕ Є СВИНЯ

Свинею зветься така людина... (Стій-стій-стій! Не туди заїхав... Отак завсіди, як про свиню почнеш, так когось із знайомих і згадаєш...)

Свинею зветься така тварина, що має чотири ноги, одне рило, один гвинтом хвіст, пару ушей, любить, коли їй кричати: «Паць-паць-паць-пацю-у-у». Дуже не любить, коли на неї гримнути: «Чу-чу, бодай тобі була здохла».

Оце є свиня.

Свиня хрюкає, чим і відрізняється від собаки, бо собака гавкає... Крім того, між свинею та собакою є ще одна велика різниця. Собаку завсіди звуть або Лапко, або Рябко, або Бровко, а свиней ніколи так не звуть. Свиню звуть або Чушка, або Ряба, або Біла...

До свиней негречно раніше ставилися, зневажали свиней, глузували з них...

Що, мовляв, з неї, коли вона свиня? Свиня — й квит...

А потім, як додивилися, як зважили, як підрахували — лелечко моє! Не свиня, а банок. Справжнісінький тобі банок або кооперативне кредитове товариство, куди можна складати все, що є в тебе зайвого, а воно тобі росте, а воно тобі на нього відсотки пруть.

2. ЧЕРЕЗ ЩО Ж СВИНЯ В БАРИНІ ПОТРАПИЛА, А БАРИНЯ В СВИНІ

Через що?

Ану, де ви такої барині знайдете, щоб ти її годував, а вона тобі таку-о користь давала?

Ви найдіть де-небудь таку-о бариню, щоб вона разом із барином за 10 років дала 40 000 000 (сорок мільйонів) паненят.

Знайдете?

Та ніколи в світі.

Хоч воно, положим, пани, коли ще мали якономії, плодилися дуже добре, але яка з того користь була?

Що ото паненята горобців з централок на селі стріляли та народ православний полохали... А хіба з нього, з того пана, смальцю натопиш?

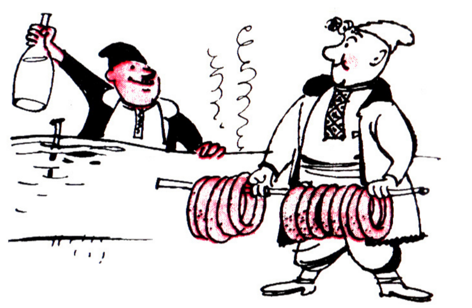

То ж бо то й є.

А добра свиня та красивий русявий молодцюватий кнур, як підрахував один професор, за 10 років можуть дати приплоду 40 000 000 свиней.

От і порівняйте їх з паном та з баринею. І вийде, що свиня—бариня, а бариня—«свиня». Що кнур—барин, а барин—«кнур».

Певна річ, що бариня—«свиня» в старому розумінні, коли так дивитись на свиню, як колись на неї дивились.

А як узяти користь од справжньої свині, то далеко барині до неї.

Панів позбулися — заводьте натомість свиней. Свиня на землю не зазіхатиме, четвериками не їздитиме, працювати на неї треба значно менше, як на пана, а користі від одної свині куди більше, як од усіх панів на цілім білім світі.

3. ЗА ВІЩО ТУЮ СВИНЮ ХВАЛЯТЬ

А як же ж її не хвалити?

Купили ви свиню, приміром. Не свиню, а порося. Замішали їй мішанки там чи чого іншого, разів кільканадцять винесли — зирк: — уже підсвинок.

Не встигли ви того підсвинка в саж закинути, ось тобі ж була покрова, ось заговини на пилипівку, незчулись, як три тижні й пилипівки промайнули, а ваш уже «підсвинок» у сажі не вміщається.

А перед різдвом уже всім посемейством на «підсвинку» сидите, «давите», смалите, скребете й чините...

Жінка біга, мов менинниця, Васько кричить:

— Тату, мені хвоста!

Килинка репетує:

— Мені вуха!

Кум пляшкою з-поза тину помахує:

— З ковбасами, Кіндратовичу!

А ви прямо мов князь: ні підходу до вас, ані приступу.

Бо де ж таки: липівка сала — пудів так на п'ять (кумові ви кажете: «Та, мо, там з півпуда й надрав! Паршиве порося таке, зачучвірене». Обов'язково так кажіть, бо позичатиме, лиха личина), ковбас чотири жаровні, кендюх, макітра здору, чотири окості, ніжки, голова, почеревина... Та нічого тобі не пропада марно... 85 відсотків живої ваги з свині всі йдуть на користь. Тільки 15 відсотків (кістки) і викидаються... Та й то вже після того, як холодцю мисок із вісім стоїть у льоху та першого дня чекає.

Он що значить ваш «підсвинок»!

Та як же її не любити, коли ні кінь, ні корова, ні вівця, ні коза ніколи вам того не дадуть, що дає вам свиня?!

4. ОСЬ ТІЛЬКИ ЧОГО НЕ ЗАБУВАЙТЕ

Не забувайте того, що найвигідніші свині не прості, а породисті свині...

Прості свині — «необразовані» свині... Годуй його, пічкай його, а воно худе та худе.

А як добре породисту годувати, так так, сатану, рознесе, що лежить, як гарба.

Заводьте, значить, породисті свині.

Є ще одна порода свиней... Це так звані «свині собачі».

Ви їх не розводьте, але коли вам хто скаже, що свині держати невигідно, так ви тоді йому сміливо загніть:

— Іди ти к свиням собачим!

Ось для чого такі свині.

ОТ ЯК У НАС!

Чули, як про нас закордонні пани в своїх газетах пишуть? Англійські лорди.
Не чули?
Дуже цікаво вони там про нас розписують.
Як у нас жінки націоналізуються.
Та не тільки націоналізуються, а ще є в нас особливий звичай «ловити» жінок... Ніби зайців якихось, чи що...
Це, значить, у нас, по-їхньому, таке робиться.
От у якій-небудь Груні чи Чупахівці виходить на вулицю чоловік, побачить жінку, сподобалась вона йому, зразу кидає він і печене і варене та за жінкою, як хорт!
— Ага, попалась, голубочко!
Та на оберемок її і потяг до хати.
«Моєю, мовляв, будеш!»
І ото вже раз упіймав — не викручуваться більше бідній жінці...
Пропала, сердешна, на віки вічні!
Отакі ми!
А англійські пані, читаючи про наші звірства, руками очі затулять, мабуть, та:
— Ой господи! Ой боже мій! Як ти думаєш, якби ми туди до тих гаспидів попались?
— Ой, і не кажи! Я вся тремтю! Звірі! Звірі!
А той панок, що таке-о написав, рукою черево погладжує:
«Бачите, мовляв, що то за революція! Жінці по вулиці пройти не можна!»
Такі ми страшні та здичавілі...

. . . .

Отож, вишкварок, бреше, як три цигани вкупі, і хоч би тобі почервонів!
Лякає революцією своїх баринів.
І знає ж, капосний, що якби тая бариня приїхала та хоч би й у ту Грунь, дядько, напевно, подививсь би та:
— І кому отака холера потрібна? Ну куди ти її?!
І одвернувся б.
А вона б усе думала:
«І коли ж він уже пожениться? Хоч би скорше».

. . . .

Писаки.

„ПОЖАЛУЙТЕ!“

Монархісти всоте збираються на еміграції на таємні зібрання і всоте балакають на тему: «Коли покличе їх народ...».
Це так Савінков у газеті «За свободу» пише.
Сьомий рік, бідолахи, тиняються по Європах, сьомий рік про те саме:
— Коли покличе?
А ми глухі... Ми народ, і хоч би тобі «ха!».
Безсовісний ми народ!
Ну й покликали б. Ну що це нам варт?
А то ж помилуйте ви мою душу: великий князь Георгій Михайлович у Берліні за льокая служить!
Такий благородний, такий молодий, такий «великий» і такий князь, і на тобі:
— Вам-с з гарниром-с?!
Цариця, і не яка-небудь проста собі цариця, а «августейшая» цариця, у приживалках у датської королеви сидить і п'яти їх чухає... За те й годують!..
Великий князь Кирило Володимирович сирець п'є... Це після шампанів! Боже мій! Боже мій! Щоб ото після власних льохів з винами (та яких льохів?! Та з якими винами?!), після власних міністрів «двора» та сирець з солоними огірками?!
У Миколи Миколайовича, у «верховного», можна сказать, «главнокомандующого», командувати нема ким. Козою командує... Та й козу ту подарували «вірнопіддані», бо його величність, крім козячого молока, не їдять нічого... Старі стали, голова облізла... Корону як увечері надівають, паперу підкладають, а то до самісінького носа, мов підситок, налазить...

А гетьман?! Наш рідний гетьман Скоропадський?! Бунчук уже проїв... Клейноди носить у Берліні на базар — ніхто купити не хоче...
А які всі були...
Було як їдуть! Або як ідуть!
Почту того, почту, та людей біля їх, людей!
А тепер воші їдять...
А ми мовчимо!
Безсовісні ми!
Давайте покличемо.
Так просто собі:
— Пожалуйте, ваші величності!
Грубі ж гроші на їх заробити можна.
Ви ж тільки подумайте, — якби отак зібрати їх усіх та, приміром, хоч у Муссурі *...
По сертифікату б платили, щоб подивитись тільки на них...
Не вміємо ми так, як за кордоном. Там навіть помиї й ті використовуються...

* Театр у Харкові.

БЕРЛІНСЬКА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА

Крім убиралень, що по-німецькому звуться «абортами», крім клозетів, у Берліні ще є Українська держава на чолі з гетьманом Скоропадським.

Як усяка держава, вона має територію, владу й народ.

Території до чорта — ціла вілла, народу теж до чорта, і влада ні чорта собі.

Влада — гетьман.

А гетьман, що ви собі думаєте, — хвіст собачий?

Гетьман — монарх.

А монарх вам, думаєте, жарти?

Це, братця, така штука, — монарх, — що на «ми» начинається, а на «хи» кінчається.

От має собі в Берліні цілу державу, має владу, не обмежену ніякими сеймами, ніякими парламентами.

Повний абсолютизм!

Абсолютна монархія!

Необмежений монарх!

Хотіли обмежити — нема чим обмежувати.

А ви думали?!

Підіть пожартуйте з ним, коли він булавою як тріпоне та очима як поверне, так уся територія ходором ходить.

Ходить по території та булавою махає.

Чотири вже булави розмахав, тепер бере жінчині від капелюха булавки та махає.

Уже скоро й булавок не вистачить, хоч на булавки йому від дружньої республіки й перепадає.

Вийде оце, стане серед території та як крикне:

— Хлопці, на коні!

Страшно робиться.

Не дай би бог, були коні та були б хлопці, чорт його знає, що б міг наробити.

Нещодавно оце відбулося тут вседержавне віче.

Радилися, як далі державою керувати.

Поз'їздилося сила народу.

Всі полки були, з усіма полковниками.

«Попереду Дорошенко»...

За Дорошенком Смаль-Стоцький.

Потім як посунуло!

Дорошенко. За ним Смаль-Стоцький.

Перед Смаль-Стоцьким — Дорошенко.

Потім як пішли, як пішли.

Дорошенко й Смаль-Стоцький, а за ним Смаль-Стоцький з Дорошенком.

За цими двома йдуть Дорошенко з Смаль-Стоцьким, а за ними Смаль-Стоцький з Дорошенком.

Коли пройшла лава головних гетьманських порадників (Дорошенко й Смаль-Стоцький), тоді організованими лавами почало прибувати населення Української держави.

Хлібороби-власники пішли.

Ідуть, і йдуть, і йдуть, і йдуть.

Ось пройшли полтавчани. Дорошенко й Смаль-Стоцький.

Волинь за ними. Які енергійні, труджені обличчя.

Всі питають:

— Хто такі це?

— Це, — кажуть, — волиняки-хлібороби, старовинні українські козацькі роди — Смаль-Стоцький з Дорошенком.

Пішла потім Слобожанщина — Дорошенко й Смаль-Стоцький.

Посунув старий Київ. Нащадки ще тих старовинних родів, що їхні батьки спускались на мерзлих кізяках з гори Андрія Первозванного.

Потім уже, далеко пізніше, на тій горі «возсіяла благодать божа» й заборонено було спускатись, щоб благодаті не пополохати.

Старий Київ іде поважно, думу державну думаючи; становище неньки України обмірковуючи.

— Хто ж вони, кияни ці, туманами історичними оповиті?

— То Дорошенко, а за ним Смаль-Стоцький!

Пішли потім їхні землі: Чернігівщина, земля Сіверська.

Полки Лубенський, Прилуцький, Пирятинський, Гадяцький, Сарафим Саровський, Іосаф Білогородський, Антоній і Тодосій та інші чудотворці печерські, і всі святі, помилує й спасе вас, яко благ і чоловіколюбець.

Ось пройшли всі.

Гуде віче, гуде, гуде.

Коли ось оклик:

— Гетьман!

Ущухло все, ніби хтось рипнув серед гурту.

Верхи на білій лозині, в супроводі Дорошенка й Смаль-Стоцького, їде гетьман.

Лозина під ним як намальована. Гнучка й тоненька...

Чистокровна арапська.

Подарунок арапського султана хана Гренер-Огли-Дупало.

На гетьмані керея від Вартгайма й кунтуш од Кадеве *

А через плече широка стрічка з написом золотими літерами:

«Made in Germany!»

Напис той значить:

Народний український гетьман. Самим народом, і ніким більше, обраний.

Їде гетьман, як орел.

Срібні остроги в лозину впинаються, боки в лозини від острогів угинаються...

Приїхав.

Увіходить у світлицю, а весь народ як заніме:

— Слава! Слава ясновельможному! Слава!

Кричить Дорошенко, а за ним Смаль-Стоцький.

А потім Дорошенко разом із Смаль-Стоцьким.

А потім Смаль-Стоцький, а за ним Дорошенко.

Сів гетьман.

А за ним сів і весь народ.

Отак Дорошенко, а отак Смаль-Стоцький.

Далі Смаль-Стоцький, а за ним Дорошенко...

Говорили про історичну роль ясновельможного гетьмана Павла Скоропадського.

Говорили про дальшу роботу на користь землі української.

Їй-богу, говорили.

І були б щось і вирішили, якби не нагодився на цю всю «музику» Сірко. Собачка.

Біг він тою вулицею, почув галас, підбіг до дверей, послухав, підняв ногу...

— З вашою, — каже, — державою. Простіть мене, — каже, — люди добрі, інакше не можу.

Розбіглося віче з переляку.

Думали, що атентат на гетьмана.

І от же дивіться: санітарія в Берліні на належній височині.

А от є місця, що одгонять, безперечно, неприємно.

Терплять.

А дехто навіть принюхується.

«У кожного свій смак», — як той казав.

* Вартгайм і Кадеве — берлінські універмаги. (Авт.).

Христо ПЕЛІТЕВ

Зустріч з міністром

Було це року, здається... Словом, десь у тридцятих роках.

Ішов третій день коляди. В корчмі угорця гуло, мов у вулику. Народу набилося, як оселедців у бочці. Густий тютюновий дим слався низько над головами. Коли хтось заходив до корчми, дим хвилею плив до дверей. Павутиння по кутках корчми починало погойдуватись, а селяни, які стояли біля входу, оберталися, щоб побачити, хто прийшов.

Надворі лютувала завірюха. У корчмі не було вільного місця. А люди все підходили. Ті, що не могли вже протовпитися всередину, стояли навшпиньки під вікнами, і, приклавши козирком долоні над очима та притулившись лобами до холодних шибок, пильно стежили за тим, що відбувалося в корчмі.

— Подумати тільки! — сказав один.— Отим, що за столом, застеленим скатеркою, подає сам угорець.

І справді, подавав угорець. Чоловік він був тутешній, але люди прозвали його так, бо він довгі роки блукав по угорських землях. Звідтіль чоловік повернувся кілька років тому в чудернацьких високих чоботях з мідними гудзиками по боках і з старою вивіскою під пахвою, написаною по-угорськи... На ній було намальовано два червоних брикливих коники. Ця угорська вивіска якийсь час висіла на корчмі. Він пояснював, що по-болгарськи напис на ній читається:

«Корчма для любителів кінського м'яса».

Хоч у Делгодреї, як і в усій Болгарії, про любителів кінського м'яса ніхто не чув, та це було йому байдуже.

Навряд чи в цьому глухому балканському сільці угорець мав великі прибутки від корчми, але вже з перших днів за угорським звичаєм найняв офіціанта. А от сьогодні прислуговував не офіціант, а він сам...

За накритим столом сиділо троє: кмет *), учитель і гість, заради якого й відбувалося оте стовпотворіння. Це був... міністр. Перший міністр, що завітав до Делгодрея.

Він щойно прибув з околійського **) міста саньми і не встиг ще зняти пальта й циліндроподібного капелюха з малими крисами і високою тулією.

Угорець, узутий у високі чоботи, підперезаний коротким фартушком, що прикривав кругленьке черевце, довго шанобливо стояв перед ним, аж поки наважився звернутись:

— Що більше любить пан міністр — є чорба ***) з курки і відбивна.

---

*) Кмет — сільський староста.
**) Околія — адміністративна одиниця в Болгарії, менша за округу.
***) Чорба — юшка.

У корчмі запала тиша. Всі дивилися міністрові в рота:

— Три чорби!

Сказавши це, міністр глянув на кмета і вчителя. Широко посміхаючись, вони кивнули.

«Три чорби, три чорби!» — покотився до порога шепіт. І поки угорець бігав виконувати замовлення, селяни дивилися на міністра такими очима, наче готувалися вперше в житті побачити, як людина їсть чорбу. Однак гість курив і кивнув на щось вчителеві головою, на якій усе ще височів циліндричний капелюх.

— Який капелюх! — здивовано вигукнув один делгодрейчанин.— Глянь, який високий!

— Та то не капелюх,— пошепки почав пояснювати інший.— То міністр! То — голову таку має.

Це сказав низенький на зріст селянин у бузкових шароварах і довгому кожусі, який сидів на ньому, мов жіноча свита. Селяни, що стояли коло нього, почали чмихати в кулак. А ті, що стояли біля дверей, реготали на повні груди. Тільки отой низенький селянин був байдужий. Він стояв за п'ять кроків од міністра і віддано дивився на нього ясними, як божий день, очима.

У цей час корчмар приніс чорбу і благоговійно поставив її на стіл. Кмет, якого дратували розмови про капелюх, раптом скипів.

— Угорець! — засичав він.— Що це за неподобство, чому в тарілці пана міністра у чорбі гола куряча ніжка?

— А як би хотів міністр, пане кмет, щоб ніжка була в чоботі? — знову обізвався низенький селянин.

Міністр повільно відсунув од себе тарілку і зблід. Позад нього, наче з землі, виріс розгублений корчмар, схопив тарілку й почав вибачатися.

Але міністр навряд чи слухав його. Він гірко каявся, що не пішов до кмета в гості, а зупинився в цій корчмі на посміховисько. Ось до чого доводить лібералізм! Хотілося вилаяти селян, які чмихали в кулак, та не знав як. Через кілька днів мають відбутися вибори. Міністр розраховує на голоси місцевих селян. Він приїхав сюди, щоб на зборах у школі виголосити свою передвиборчу промову. А вони чмихають. Спробуй вилаяти їх. Подумавши отак, міністр звернувся до кмета і навмисне голосно запитав:

— Що це за чоловічок, пане кмет? — він обернувся до селянина, але той уже зник.

— Який? — обізвався кмет.— Та це, пане міністр, дурнуватий виборець. Він завжди і до всього в опозиції, і все прізвиська людям вигадує. Які тільки є прізвиська на селі,— то все його робота. І синам своїм дав прізвиська. Одного називає Петко-Ріпа, другого — Коля-Дзвін, третього — Митьо-Гайка. Чоловік він ні те, ні се.

— А в нього самого яке прізвисько?

— Прошу пробачити, пане міністр, але його прозивають Сідниця-Цибуля.

— Як, як? — перепитав міністр.

Кмет удруге повторив прізвисько, і корчма захиталася від реготу. Сміялися ті, що так охрестили свого земляка.

— Це його так по-вуличному прозивають, пане міністр, а справжнє його ім'я та прізвище — Пеко Оправ,— закінчив кмет...

...Заметіль стала ще лютішою. На вулицях Делгодрея намело кучугури снігу. Тільки на подвір'ях, у затишку, сніг падав тихо, встеляючи землю білою пеленою...

Давно вже стемніло, а міністр все промовляв. Делгодрейчан набилося в школу — ніде голці впасти. Багато прийшло з цікавості — глянути на міністра, і от уже дві години ніхто ані ворухнувся, ані кашлянув... Були тут і старі діди, і чоловіки, й жінки, були дівчата і юнаки, цілі сім'ї з дітьми, але якби блоха стрибнула, то всі почули б. Такого дива селяни тут зроду не бачили!

Попереду сиділи кмет, учителі, писарі та корчмар. Він так і не зняв зеленого угорського капелюха, на якому ззаду стирчало два пера. Крім корчмаря, усі були простоволосі. Слухали, мов зачаровані. Навіть не безгрішна вертихвістка, кметова дружина, забувши про все на світі, ловила слова оратора.

А міністр — високий, вродливий, красномовний і розумний — стояв за кафедрою і промовляв, чаруючи і старого, і малого. Не випадково він був одним із лідерів демократичної партії та її міністром. Тепер він присягався своєю честю, честю дітей і дружини, що коли делгодрейчани голосуватимуть за нього та оберуть депутатом, то першого ж року матимуть нову корчму, на другий рік — новий міст, а на третій — поїзд. Справжнісінький поїзд з локомотивом!

Обіцянки, такі спокусливі й принадні, лилися з його медоточивих уст і падали в серця селян, наче роса на квіти. Та коли міністр натхненно простяг руку, щоб урочисто закінчити свою тріумфальну промову, сталося щось нечуване. Сідниця-Цибуля, що стояв у третьому ряді, лагідно й віддано дивлячись на міністра, раптом завовтузився, підійшов до кафедри, і повільно випив воду з склянки, поставленої для промовця.

Всі здригнулися.

— Що ти робиш, йолопе?! — зірвавшись з місця, заревів кмет.— Нащо ти випив воду пана міністра?

— Без води не можу проковтнути міністрових казок, пане кмет! — відповів Цибуля, натягаючи ветху шапку на посивілу голову.

За якусь секунду по тому у школі гримнув такий регіт, що ніхто й не помітив, як пан міністр вислизнув з-за кафедри. Та коли він, протискаючись до виходу, наблизився до Цибулі, цей низенький чоловічок у кожусі, схожому на жіночу свиту, чемно зняв шапку і вклонився йому, ніби кажучи міністрові-депутату: «До побачення». А може, й... «З богом».

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

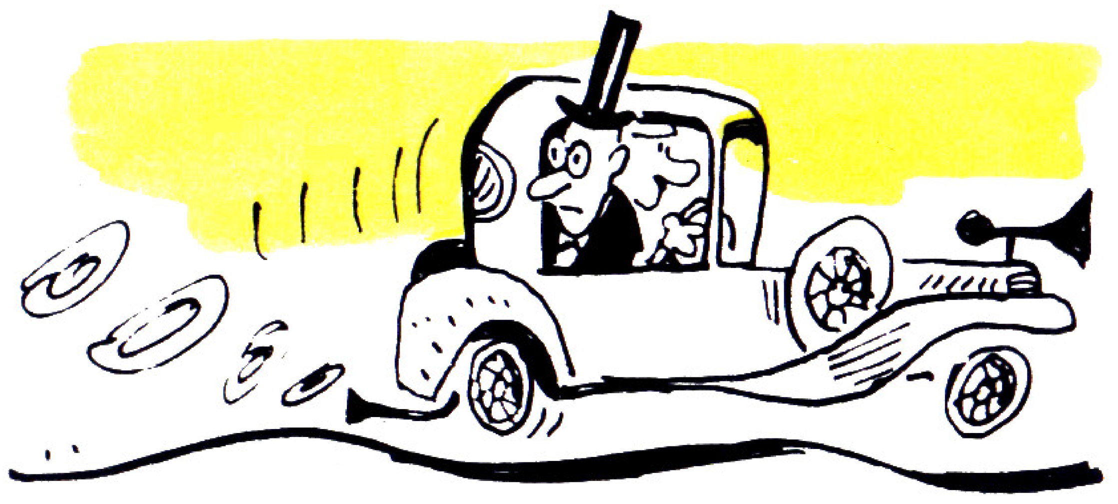

Мал. В. ГОРБАЧОВА

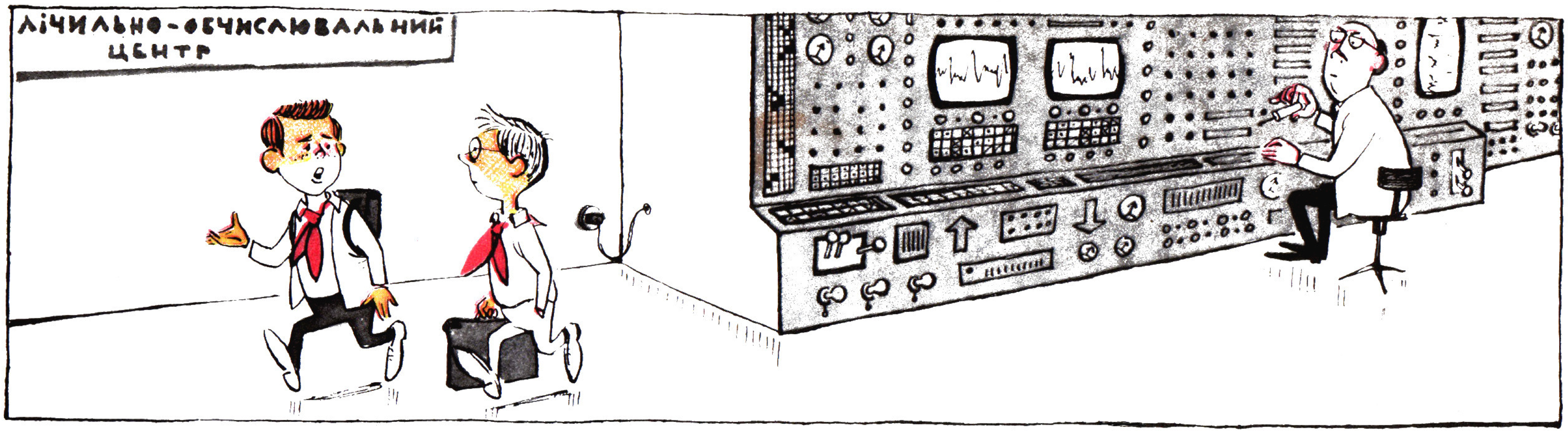

— По-моєму, це одговорка, що немає часу: просто твій батько не зміг розв'язати нам задачі.

Нотатки про їхні порядки

МАДАМ ПОРОЗУМНІШАЛА

Знаменита боннська ясновидиця мадам Гертруда не розмінюється на якесь там дрібненьке ворожіння. Скажімо, чи покохає, нарешті, якусь Гретхен якийсь Ганс, або чи погодиться якась Лізхен вийти заміж за якогось Вернера. Ні, мадам Гертруда бере значно вище. Вона спеціалізується на великих справах, на високій політиці. А її клієнти — не наївні провінціали, а поважні столичні особи, політичні діячі, навіть депутати боннського бундестагу.

Однак з мадам Гертрудою вийшов неприємний конфуз. Річ у тім, що з десяток років тому боннська ясновидиця мала необережність наобіцяти деяким своїм клієнтам такого, що тепер і згадувати соромно. Зокрема, вона пообіцяла, що в нинішньому, 1965 році боннська держава розшириться аж до кордонів гітлерівського рейху 1937 року. Та ще й кому пообіцяла?! Одному з найповажніших своїх клієнтів, панові Ойгену Бекшу, відомому керівникові реваншистського збіговиська, так званого «Судетського земляцтва!»

Строк проходить. І тепер ось, рятуючи свою репутацію і шматок дармового хліба, мадам Гертруда вже заздалегідь повідомила, що здійснення її передбачення затримується з поважних причин...

Тепер мадам стала вже обачнішою — остерігається називати точні дати.

ПОБИТО ЩЕ ОДИН РЕКОРД

Під час передвиборної промови, що тривала рівно вісім хвилин, один боннський діяч побив усі свої попередні рекорди по вживанню слова «я». Журналісти підрахували, що за вісім хвилин він «якнув» 57 разів.

А НАСТРОЇ — ЦІЛКОМ НОРМАЛЬНІ!

Неприємні історії трапляються з деякими американцями в Йємені. Великі непорозуміння виходять у них іноді з тутешніми митними чиновниками. От привозить якийсь американець з дому, із Сполучених Штатів цілком безвинну річ, скажімо, зуболікарське крісло. З благородною, звичайно, метою — лікувати зуби бідолашним дорослим і маленьким йєменцям та йєменкам.

А оті дошкульні йєменські митники неодмінно хочуть зазирнути всередину зуболікарського крісла. Американські філантропи обурюються, пручаються. Але митники все-таки зазирають і витягають звідти добрячу порцію... героїну — найстрашнішого наркотику. Зазирнуть ще кудись там, і витягають другу порцію...

Американські філантропи знову таки пручаються — не хочуть віддавати контрабанду. Мовляв, приватна власність, порушення свободи, демократії і все таке інше! А митники не звертають на це уваги.

Дійшло до того, що преса Сполучених Штатів звинуватила йєменців у «антиамериканських настроях».

А що ж? — не хочеш, щоб у твоїй хаті не дуже бажані гості свинячили, — от тобі вже й «настрої»!

ПОПУЛЯРНИЙ АНЕКДОТ

У зв'язку з розкриттям великих афер, в яких були замішані міністри так званої християнсько-демократичної партії, в Римі всі розказують такий анекдот:

«Телефонний дзвінок. Трубку знімає секретар міністра. «Пан міністр відсутній. Так, надовго. Куди йому можна подзвонити? По телефону 77-23-45».

Це номер телефона римської тюрми.

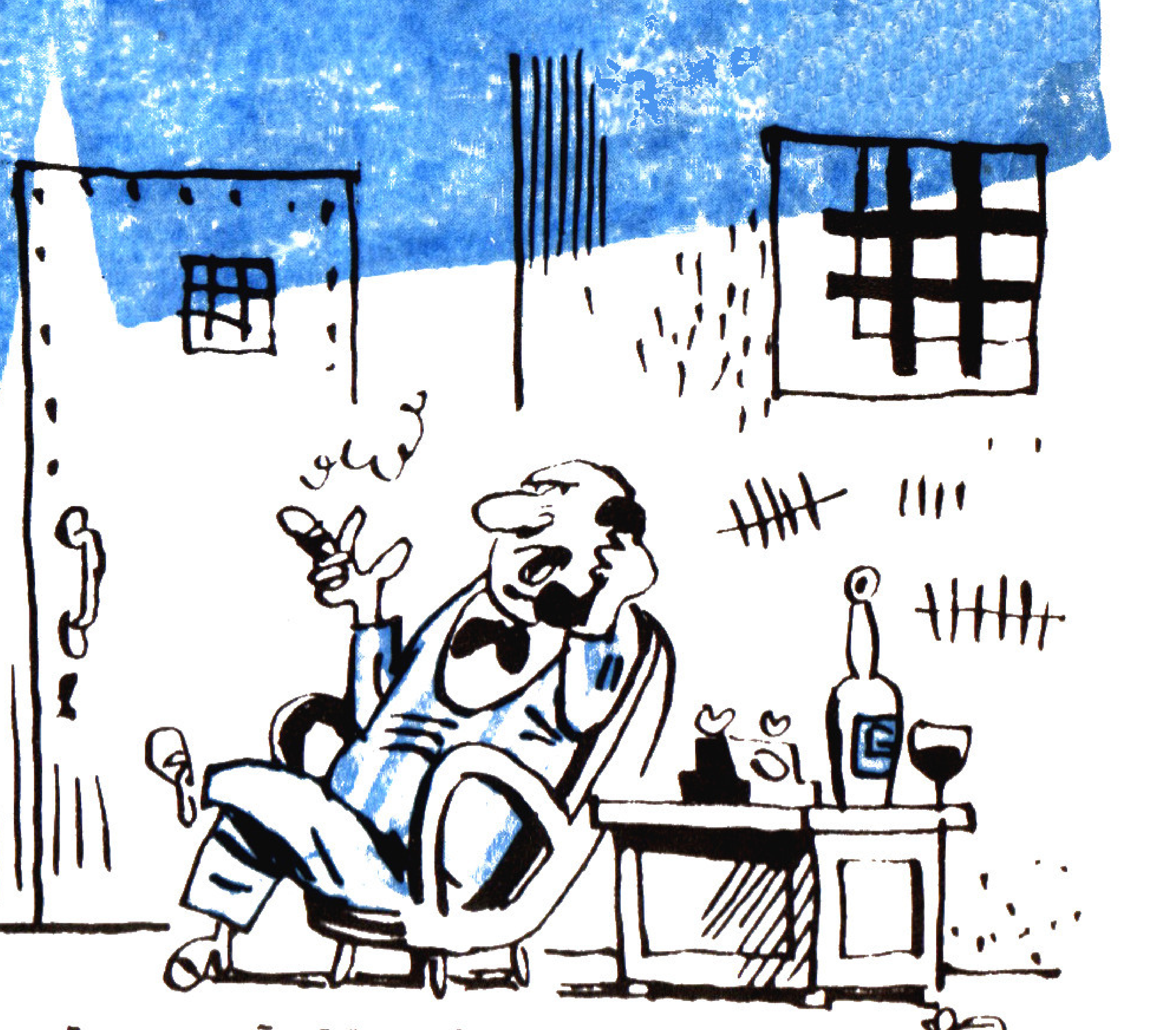

ЩО ВІДОМІ, ТО-ТАКИ ВІДОМІ!..

У західнонімецькому місті Гронау народився хлопчик. Явище цілком звичайне. Щасливі батьки, порадившись, вибрали на свій смак ім'я для новонародженого — Юрій. На честь першого в світі космонавта. Але для декого в Західній Німеччині таке бажання виявилося зовсім незвичайним. Навіть надзвичайним.

Першим вилупив з подиву очі чиновник магістрату Гронау. Він категорично відмовився зареєструвати немовля під цим ім'ям.

Другим уперся бургомістр Гронау, до якого батьки звернулися із скаргою на впертого чиновника.

Адміністративна палата місцевого суду, куди поскаржилися батьки, розглянула справу і підтримала чиновника та бургомістра.

Щоб знайти цьому безглуздю якесь виправдання, судді сказали, що це ім'я «не є відомим широкій громадськості». Так і записали у своєму рішенні.

От коли б чиновникам магістрату Гронау назвали такі — досить уже «відомі широкій громадськості» імена, як Баррі (на честь вагітажка американських «скажених» Баррі Голдуотера) та Моїз (на честь конголезької маріонетки Моїза Чомбе), то тут, звичайно, з їхнього боку заперечень би не було.

Хочеш разом з нами поворожити на дзеркалі? Робиться це дуже просто. Купуєш шафу гардероб за 79 карбованців. Потім, уже вдома, починаєш припасовувати до цієї шафи дзеркало, що додається окремо. Якщо дзеркало на 5 сантиметрів коротше гнізда, куди його треба вставити, то зразу ж безпомилково вгадуєш: це продукція фастівського мебльового комбінату.

Над п'ятьма такими дзеркалами, що не підходять до шаф, ми і наші покупці ворожимо ще з грудня минулого року. Окрім ворожби, ми ще й листи на Фастівський мебльовий комбінат пишемо. Однак нових дзеркал, нормального розміру, ми звідти одержати ніяк не можемо.

Поворожи й ти, Перче, над тими куцими дзеркалами. Може, тобі пощастить відгадати, чи мають фастівські меблярі хоч яку-небудь уяву про відповідальність за випущену продукцію.

А. ПЛАХОТНИК,
директор міжрайбази облспоживспілки.
Б. БОНДАРЕНКО,
товарознавець міжрайбази.
м. Олександрія,
Кіровоградської обл.

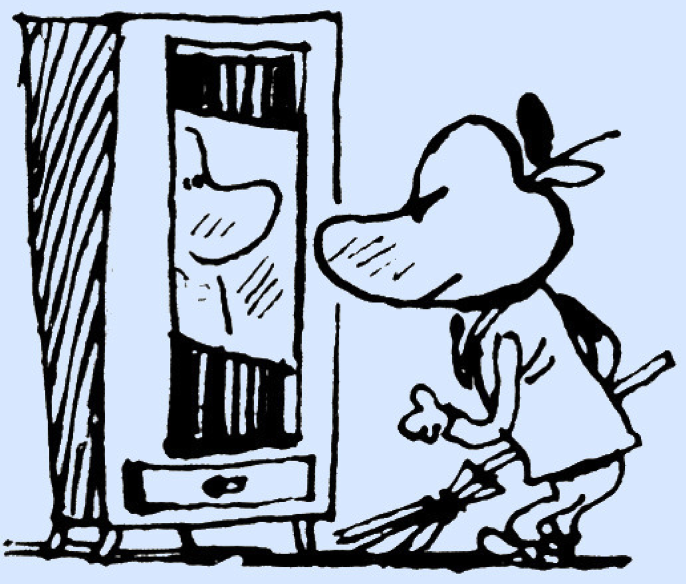

Ми вже звикли до найрізноманітніших місячників — і «Місячників продажу швейних машин» і «Місячників продажу годинників» і т. ін. А от до «Місячників байдужості» ніяк не звикнемо і не хочемо звикати. А ці «місячники», певно, дуже до вподоби деяким працівникам Бориспільського автопарку. Цілий рік вони практикують такі «місячники». Візьмімо серпень. Мало того, що автобуси з Борисполя до аеропорту «Бориспіль» ходять з інтервалами до 40 хвилин замість 15, вони ще ходять так, як ліва нога водієві підкаже. Скажімо, 12 серпня водій автобуса № 26—68 рвонув від вокзалу, коли й половина людей не сіла, а наступну зупинку просто проскочив. Подібні витівки дозволяє собі і водій автобуса № 49—38 В. Кочерга. А що скарг іде, то й не злічиш! Але диспетчер автопарку т. Шкода, певно, до того перевантажений нагальними справами, що руки у нього до скарг не доходять.

От і просимо ми тебе, Перче, допоможи влаштувати в Бориспільському автопарку хоча б «Тиждень розгляду скарг». Може, той тиждень перетвориться на «Рік нормального руху».

За дорученням працівників аеропорту «Бориспіль» — редактор стінніки «Колючка»
С. СИДОРОВ.

Красиве наше село Миколаївка. Таке красиве, що замилуєшся ним. Але, як кажуть, всю картину псує приміщення відділення зв'язку. Ця стародавня, напіврозвалена споруда ніяк не вписується у новий пейзаж. Стіни облуплені, дах обдертий, вікна перекошені — все це швидше нагадує якусь покинуту старовинну корчму, де чорт з відьмами шабаш справляє, ніж сучасну установу.

П'ятнадцять років тому Новомосковський вузол зв'язку обіцяв збудувати у Миколаївці нове приміщення для відділення зв'язку. Керівництво вузла навіть вузлик собі зав'язало на пам'ять про обіцянку, але, видно, забуло про все.

Просимо тебе, дорогий Перче, допоможи начальникові Новомосковського районного вузла зв'язку т. Яковенку розшукати і розв'язати той п'ятнадцятирічний вузлик.

Г. КРАВЧЕНКО.
Дніпропетровська область.

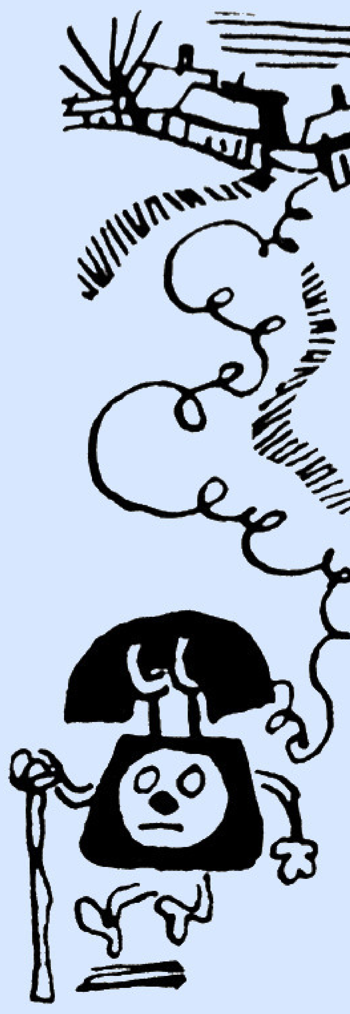

Як ти гадаєш, чим можна в с. Бобриці найшвидше, найзручніше і найдешевше зв'язатися з м. Каневом? Начальник Канівського районного вузла зв'язку т. Кошенко запевняє, що телефоном. Мешканці ж села переконані, що... ногами, тобто пішки.

Звичайно, я, поки не мав діла з бобрицькими телефонами, теж був на боці Кошенка. А тепер, як зв'язався з канівськими зв'язківцями, цілком перейшов на бік односельчан. Телефон більше мовчить, ніж говорить.

Цікаво знати, на чий бік перейде начальник Черкаського обласного управління зв'язку т. Локтєв, коли він дізнається, до чого в Каневі «техніка дійшла».

М. ГОНЧАРУК,
директор Бобрицького сільського професійного училища № 7.
Черкаська область.

Якщо завітаєш до нас у Коломию, ми покажемо тобі диковину — вулицю вічної мерзлоти. Це — вулиця Хмельницького. Ота мерзлота з'явилася там чотири роки тому, коли виконроб БУ-531 В. П. Кущак заморозив роботи по газифікації вулиці, а заодно й кошти, виділені на це. Заморожувальна діяльність т. Кущака вплинула й на мешканців вулиці. Біда в тому, що в багатьох будинках печі було переобладнано для газового опалення. Отже, нам взимку доводиться від тієї мерзлоти дрижаки пускати.

От і просимо тебе, Перче, допоможи розморозити нашу вулицю. Для цього потрібно не так і багато — досить зробити Кущакові гарячу припарку.

Мешканці будинків № 33, 35, 35-а, 36, 40, 41, 41-а, 42, 42-а по вулиці Хмельницького.
м. Коломия,
Івано-Франківської обл.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Ох і культура!» — у фейлетоні під такою назвою в № 10 «Перця» йшлося про те, що значна частина бібліотек на Волині міститься в непристосованих для нормальної роботи приміщеннях.

Заступник голови Волинського облвиконкому т. Ткаченко повідомив редакцію, що факти, наведені в «Перці», відповідають дійсності. Виконком облради обговорив фейлетона й зобов'язав міськ- та райвиконкоми вжити заходів до поліпшення умов роботи бібліотек. Виконком Луцької міськради зобов'язано подбати про приміщення для обласної дитячої бібліотеки.

Облвиконком розробив трирічний план будівництва культурних закладів на селі. Цим планом передбачено, зокрема, будівництво 170 сільських Будинків культури з обладнаними приміщеннями для бібліотек.

★ У тому ж номері розповідалися й «Новини з питань тяганини». Зокрема, розповідалося про незадовільний стан будівництва водопроводу у м. Мостиській. Водонапірну башту тут не раз починали будувати, а потім розбирали.

Як повідомив заступник голови Львівського облвиконкому т. Петрушко, обласному ремонтно-будівельному тресту дано вказівку терміново закінчити будівництво башти, а весь водопровід здати державній комісії до 1 жовтня цього року.

★ Телеграфне агентство Перця в телеграмі «Унікуми на вулицях» повідомило в № 10 про те, що в скверах та на проспектах такого красивого міста, як Кіровоград, стоять побиті скульптури.

Заступник голови виконкому Кіровоградської міськради т. Смітюха повідомив редакцію, що всі скульптури в місті реставровано.

Р Е П Л І К А

ЕКСПРЕСИВНО ПОЗІХНИ

«У посібнику показано... як треба працювати над пейзажем і композицією твору... щоб донести до учнів різноманітність художніх засобів Лесі Українки».

(З анотації на книгу Г. Аврахова «Художня майстерність Лесі Українки — лірика».

Видавництво «Радянська школа», 1964 р.)

Пояснення вичерпне. Додамо тільки, що до того посібника треба запастися ще й іншим посібником — словником іноземних слів. Без особливої на те потреби автор нафаршував книжку такими словами, як: спорадично, імперативність, експресивність, альтруїзм, сугестія, лапідарність, фіксуючи, ретроспективність, магістральний, трансформація, фетишизація тощо.

В серці альтруїзму цвіт!
Автору — палкий привіт! —
Він одкрив нам цілий світ.
Пише ясно, пише гарно,
Все фіксує лапідарно,
Спорадично, сугестивно
Та іще й ретроспективно.
Скільки мудрості! Аж дивно!..
А читач те все читає,
Експресивно позіхає
Й думу думає, гадає:
«— Словесною атакою
Нас учений залякує,
Чи й з дружиною за чаєм
Так учено балакає?»

Олекса **ЮЩЕНКО.**

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Дай двостволку, а то їх аж два!..

Скарга старого коня

Ніколи, Перче, не думав, що доведеться скаржитись тобі на свою долю, а воно на старості років довелося.

Людям що? Людям аби ти воза чи плуга справно тягнув. Тоді вони про тебе кажуть: «Старий кінь борозни не зіпсує».

Але коли люди яку помилочку зроблять, то вони теж на мене кивають: «Кінь на чотирьох ногах — і то спотикається». Правда їхня, спотикаюсь. А чи питають, чому я спотикаюсь? Не питають. Коли б запитали, то я б відповів. Відповів би так. Спотикаюсь я, люди добрі, тому, що не підкований. А не підкований я тому, що ковалі не мають чим мене підкувати. Вухналів немає.

Обійди, Перче, всі «сільмаги» Вінниччини та Хмельниччини і ти переконаєшся, що легше тут знайти обротьку для верблюда, ніж вухналя для кінської підкови.

От і не спотикайся після цього.

Вже як до слова стало, то нагадаю ще одне прислів'я:

«Хай думає кінь, у нього голова велика».

З цього приводу можу сказати, що хоч у мене справді голова велика, придумати я нічого не зможу.

Хай думають інші голови. Голова Хмельницької облспоживспілки Глущак Степан Омелянович та голова Вінницької облспоживспілки Бойчук Василь Сафронович.

І коли, Перче, на твоє запитання, чому на Вінниччині та Хмельниччині немає у продажу вухналів, вони відповідатимуть, що, мовляв, кінь на чотирьох і то спотикається, розтлумач їм, будь ласка, чому саме я спотикаюся.

Старий кінь Васько БУЛАНИЙ.

Щоб „Перець" допоміг

Дорогі мої читачі!

Журнал «Україна» — найближчий мій сусід. Мешкаємо ми в Києві, в новому будинку по Брест-Литовському проспекту — в однім коридорі. А от тираж у нас не на одному рівні...

То чому б вам не стати прихильниками і мого сусіда?

Як добрий сусід, скажу вам щиро: я виходжу у світ двічі на місяць, а він — щотижня. Спитаєте, що ж він принесе вам, коли будете і його шанувальниками? Все, що душі завгодно. І художню повість — на совість; і вірші — за інші не згірші; і фоторепортаж — такий, що аж-аж-аж!..

Чесне перчанське, в мого сусіда усе можна знайти: моду — для вроди, «здоров'я... як його зберегти»; навіть добрі поради «Як зварити і спекти» (не тільки для тих молодих хазяєчок, котрі, вийшовши заміж, миють картоплю милом і часом не знають, куди всипати петрушки, а куди перцю).

А кольорові репродукції художніх картин, які в нього бувають на розворотах!

Я вже не кажу про те, що журнал «Україна» не був би моїм сусідом, якби щотижня не виносив на двох сторінках сатиру та гумор, а на третій не відмикав «Музею нечистої сили», де, як-то кажуть, і сміх і гріх. Навіть кросворди є в кожному номері. Думайте, розгадуйте, в кого є час та бажання.

Отож моє прохання до вас: не миніть, а передплатіть журнал «Україна»! 20 коп. — і матимете щодня вдома і оперу, і картинну галерею, і «Зірки світового кіно», й усе, про що я вже згадував. Буде він вдячний вам, а може ще й премію видати кращим ентузіастам передплати... А з мене досить і того, що сусід скаже: «Спасибі, «Перче», що і ти мені допоміг».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Телеграма ТАП «Пам'ятник собі» у № 14 «Перця» сповіщала: на території Генічеського винзаводу відкрито пам'ятник відомому бракоробові. Він височить у вигляді величезної пляшки «Вермуту міцного, білого». На нього пішло 4519 пляшок бракованого вина.

А після «відкриття пам'ятника» Управління виноробної промисловості Чорноморського раднаргоспу відзначило бракоробів — зняло з роботи директора заводу Бердника та головного інженера П'ятецького.

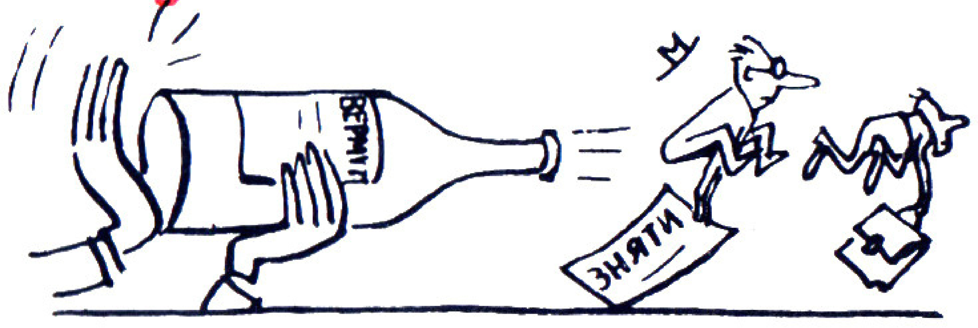

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

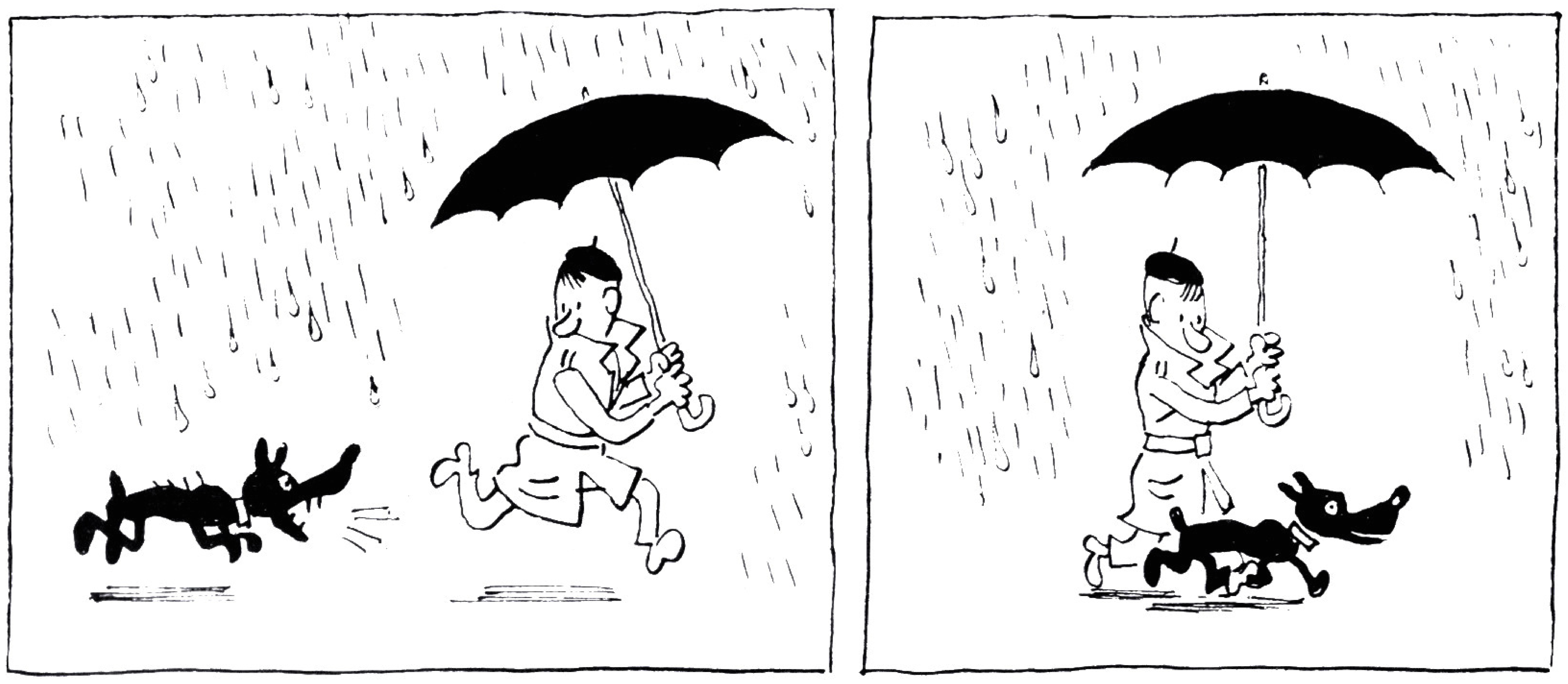

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

— А кажуть, що цей поет зовсім слабенький...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Л. І. Кузьменка був дуже неспокійний характер. Він дня не міг прожити, щоб не порушити якихось правил. То він порушував правила радянської торгівлі (Л. І. Кузьменко працював продавцем сільмагу у с. Ковалі, Коростенського району на Житомирщині), то у п'яному стані порушував правила громадського порядку.

Докладно ці порушення ковалівці описали у листі до редакції.

Відповідь на цього листа з Коростеня була короткою: порушника правил вигнали з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 20 (559)
(на украинском языке).

Підписано до друку 5. X. 1965 р.
Папір 70×108¹/₈=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09625. Зам. 04865. Тираж 505.000 прим.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

НОВІ ЛАТКИ НА СТАРІЙ СВИТІ

Індекс 74393